

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2906/2517

พนักงานอัยการจังหวัดสตูล โจทก์ นายกมล อังสุพานิช ที่ 1 กับพวกรวม 5 คน โจทก์ร่วม สืบตำรวจตรีไชย สุทธิสังข์ ที่ 1 กับพวกรวม 2 คน จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 148, ป.อ. มาตรา 149, ป.อ. มาตรา 157, พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.อ. พ.ศ. 2502 มาตรา 4

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อตามพฤติการณ์ของจำเลยแสดงว่าจำเลยมีเจตนาฆ่าแต่แรกที่จะใช้อำนาจในตำแหน่งเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจจับกุมผู้กระทำความผิด ช่มชืดใจให้โจทก์ร่วมมอบเงินให้แก่จำเลย โดยชู้ว่าถ้าไม่ให้เงินก็จะจับกุม มิใช่ว่าจำเลยจับกุมโจทก์ร่วมโดยชอบด้วยอำนาจในตำแหน่ง แล้วเรียกเอาเงินเพื่อไม่ให้หน้าตัวโจทก์ร่วมไปส่งให้พนักงานสอบสวนตามหน้าที่เช่นนี้ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตามมาตรา 148 หาใช่ความผิดตามมาตรา 149 ไม่ เมื่อการกระทำของจำเลยเป็นความผิดตามมาตรา 148 อันเป็นบทเฉพาะแล้ว ย่อมไม่มีความผิดตามมาตรา 157 ซึ่งเป็นบททั่วไปอีก

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสองเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ มีอำนาจหน้าที่ป้องกันปราบปรามและจับกุมผู้กระทำความผิดกฎหมาย ได้ร่วมกันใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่โดยมิชอบช่มชืดใจผู้เสียหายทั้งห้าว่าทำการประมงจับปลาชายฝั่งอันเป็นเขตหวงห้ามด้วยอวนรุนอันเป็นความผิดจะต้องจับกุมถ้าไม่ให้จำเลยจับกุมก็ต้องมอบเงินให้จำเลย ๑๐๐ บาทต่อเรือจับปลา ๑ ลำซึ่งความจริงผู้เสียหายไม่ได้กระทำความผิดกฎหมายดังกล่าวแต่อย่างใด แต่เพราะกลัวถูกจับจึงได้มอบเงินให้จำเลยไปตามที่จำเลยเรียกร้อง อันเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘, ๑๕๗ จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นสั่งอนุญาตให้ผู้เสียหายทั้งห้าเข้าเป็นโจทก์ร่วม ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘, ๑๕๗, ๘๓ ให้ลงโทษจำเลยตามมาตรา ๑๔๘ ซึ่งเป็นบทหนักตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ ให้จำคุกจำเลยคนละ ๖ ปี จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาฟังข้อเท็จจริงว่าจำเลยทั้งสองเป็นเจ้าพนักงานตำรวจในเขตท้องที่ห้ามใช้อวนรุนจับสัตว์น้ำ คืบเกิดเหตุได้ไปพบโจทก์ร่วมทั้งห้าซึ่งเป็นเจ้าของเรือประมงใช้อวนรุนรวม ๖ ลำที่จอดอยู่ชายฝั่งทะเลที่เกิดเหตุจึงพูดกับโจทก์ร่วมว่า คืบนี้จะมาจับเรืออวนรุนในเขตหวงห้ามโจทก์ร่วมขอร้องไม่ให้จับกุม จำเลยว่าถ้าไม่ให้จับก็ให้เอาเงินมา โจทก์ร่วมจึงต่างรวบรวมเงินมอบให้จำเลยทั้งสองรับไปจำนวน ๖๐๐ บาท แล้วจำเลยได้ทำบันทึกข้อความว่าได้ตรวจพบและสงสัยว่ามีการกระทำความผิดพระราชบัญญัติการประมง จับสัตว์น้ำในเขตหวงห้ามอันเป็นการฝ่าฝืนประกาศของกระทรวงเกษตร จึงได้วักกล่าวตักเตือนและห้ามมิให้โจทก์ร่วมกระทำความผิดอีก วินิจฉัยว่า ตามพฤติการณ์ของจำเลยแสดงว่าจำเลยมีเจตนาฆ่าแต่แรกที่จะใช้อำนาจในตำแหน่งเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจจับกุมผู้กระทำความผิดช่มชืดใจให้โจทก์ร่วมมอบเงินให้แก่จำเลยโดยชู้ว่าถ้าไม่ให้เงินก็จะจับกุมฐานจับปลาโดยใช้อวนรุน มิใช่ว่าจำเลยจับกุมโจทก์ร่วมโดยชอบด้วยอำนาจในตำแหน่ง แล้วเรียกเอาเงินเพื่อไม่ให้หน้าตัวโจทก์ร่วมไปส่งให้พนักงานสอบสวนตามหน้าที่ ที่จำเลยกล่าวแก่โจทก์ร่วมว่าจะมา

จับเรือที่ใช้ฉนวนรูนในเขตหวงห้ามนั้นจึงเป็นแต่เพียงแก้งกล่าวหาขึ้นเพื่อจะเรียกเอาเงินเท่านั้น การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตามมาตรา ๑๔๘ ตามฟ้อง เพียงแต่ว่าเมื่อเป็นความผิดตามมาตรา ๑๔๘ อันเป็นบทเฉพาะแล้วจำเลยย่อมไม่มีความผิดตามมาตรา ๑๕๗ ซึ่งเป็นบททั่วไปอีก การกระทำของจำเลยหาใช่ความผิดตามมาตรา ๑๔๙ ดังที่จำเลยฎีกาไม่ พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๔ ลงโทษจำคุกจำเลยคนละ ๖ ปี

องค์คณะ

แผ้ว ศิวะบวร · สัญชัย สัจจวานิช · สนิท บริรักษ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2906/2517>